

РЕШЕНИЕ

№ 4666

гр. София, 19.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2030** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на У. Д. Ч., гражданин на Н., [дата на раждане] в [населено място], Н., гражданин на Н., по народност игбо /ибо/, по вероизповедание християнин-католик, ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 628 от 06.02.2020 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. Искане се от съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и моли съда да отмени решението на Председателя на ДАБ при МС.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се

представлява от юрк. С..Оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя справка за актуалната ситуация в Н..

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д., който излага становище за неоснователност на жалбата. В тази връзка моли съда да отхвърли същата, като потвърди оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № РД09-1530/28.08.2019 г. на РПЦ – [населено място] до Председателя на ДАБ при МС, подадена от жалбоподателя У. Д. Ч., гражданин на Н., [дата на раждане] в [населено място], Н., гражданин на Н., по народност игбо /ибо/, по вероизповедание християнин-католик, семейно положение: неженен, ЛНЧ: [ЕГН]. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и представен задграничен паспорт № А07570765, издаден от Н. на 18.07.2016 г. с валидност – 17.07.2021 г. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на английски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C1908280001. С писмо Рег. № М-13323/30.09.2019 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето У. Д. Ч., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От административната преписка се установява следното:

С жалбоподателя са проведени две интервюта, обективирани в Протокол с рег. № УП20337 от 04.09.2019 г. и Протокол с рег. № УП20337/30.10.2019 г. От същите се установява, че чужденецът е напуснал легално Н. на 24.07.2019 г., с положена българска виза „D“ (за дългосрочно пребиваване) в задграничния му паспорт и със самолетен билет А.-И.-С., като пристигнал легално в Република България на 25.07.2019 г.

Ч. е мотивирал молбата си за закрила с несигурната обща обстановка в Н., в частност с убийства, извършвани от група хора, наричана „Х.“ или „Б. Х.“, както и с проблеми, които имал с местна престъпна група в [населено място], занимаваща се с обири, отвличания, кражби и убийства.

От изложеното в протоколите се установява, че чужденецът е роден в [населено място], щат И., но през целия си живо е живял в [населено място], щат Плато. Заявява,

че по време на бунтове в [населено място] през 2001 г., неговият баща излязъл от дома им и от тогава е в неизвестност, като счита, че вероятно е починал. През 2018 г. отново имало бунтове в града и сблъсъци между мюсюлмани и християни. По време на същите четиримата му братя се разпръснали и той загубил контакт с тях. Допълва, че през 2015 г. три или четири пъти в рамките на един месец е взел участие в протести в [населено място], в подкрепа на независима Б., но преустановил своето участие, тъй като полицията и военните започнали да потушават демонстрациите със стрелба. Чужденецът заявява, че по протежение на цялата територия на Н. действа въоръжена група от хора, наричана „Х.“ или „Б. Х.“, която тероризира населението. Пояснява, че никога не е срещал тази група „Х.“/„Б. Х.“, но е виждал убити хора. Чужденецът декларира, че напуснал държавата му по произход, тъй като искал да получи висше образование в чужбина. Посочва, че чрез помощта на агент получил българската виза и заминал за Република България, с намерение да учи в Софийски университет, но се оказало, че е пропуснал сроковете за записване . Като друга причина, поради която напуснал държавата си по произход, Ч. посочва проблемите му с местната престъпна група в [населено място], занимаваща се с обири, отвличания, кражби и убийства. През 2017г. нейни членове- негови приятели, го увещавали да се присъедини към тях. В началото на 2018 г., след като жалбоподателят отказал да стане част от престъпната организация, бил нападат на улицата . След този инцидент Ч. обещал на престъпната група, че ще се присъедини към тях в срок до 30.07.2019 г., знаейки, че междуременно вече ще е напуснал неговата страна на произход. Допълва, че по този начин тормозът спрямо него престанал. Кандидатът обяснява, че не е потърсил помощта на нигерийската полиция, тъй като я счита за корумпирана. Чуждият гражданин декларира, че не е имал лични проблеми с официалните власти в държавата му по произход и не е бил арестуван, съден или осъждан. Посочва, че освен побоя, нанесен му от престъпната група в началото на 2018 г., друг път не му е оказвано насилие. Заявява, че не е членувал в политически партии или организации.

От информацията, съдържаща се в двата протокола, в хода на административното производство са установени редица противоречия. При регистрирането на чужденеца в ДАБ при МС, като лице, търсещо закрила, кандидатът е декларирал, че майка му, както и четиримата му братя и една сестра са в неизвестност, а баща му се намира в Н. (Приложение към Регистрационен лист с рег. № УП-20337/28.08.2019 г. на ДАБ при МС). Впоследствие по време на проведеното интервю от 04.09.2019 г., чужденецът е заявил, че местонахождението на майка му и сестра му му е известно, но няма информация за това на баща му и братята му. По отношение на заявеното от молителя участие през 2015 г. в граждански протести в подкрепа на независима Б., също е констатирано съществено разминаване поради което изявленията в тази насока са приети от административния орган като недостоверни. Първоначално, молителят е декларирал, че никога не е участвал в бунтове, протести или демонстрации, като впоследствие е заявил, че през 2015 г. е взел участие в няколко протеста в [населено място]. От приложените протоколи се установява, че по време на двете интервюта, чуждият гражданин е заявил, че Б. се намира в източната част на Н., докато от приложена карта в административната преписка е установено, че Б. се намира в южната част на страната.

Противоречия са установени и по отношение на чужденеца във връзка с местната

престъпна група в [населено място], занимаваща се с различни нелегални дейности. От страна на чужденеца е първоначално заявено, че проблемите му с тази престъпна организация, започнали през 2017 г., продължавайки до неговото заминаване от Н. през м. Ю. 2019 г., като през този времеви период той многократно бил уговарян и убеждаван да се присъедини към тях. Впоследствие, У. Д. Ч. заявява, че непосредствено след завършване на средното си образование през 2014 г., негови познати, с които бил израснал заедно в [населено място], занимаващи се с престъпна дейност, започнали да го вербуват да стане част от тяхната престъпна групировка. Според административния орган неясни са изявленията на чуждия гражданин във връзка с обстоятелствата кога е приел да се присъедини към престъпната група и им е дал дата за това – веднага след нанесения му побой в началото на 2018 г. или след като на 27.02.2019 г. се е сдобил с българската виза.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на председателя на ДАБ при МС, справка вх. № МД-574/24.10.2019 г. относно актуалната обстановка в Н..

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ, е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е посочил, че общата обстановка в Н. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюта, според решаващият орган също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Прието е, че причините за напускане на страната по произход са от личен характер. Спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Изведен е извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Н. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно приложената справка за актуалната обстановка в Н., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателя е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. В тази връзка съдът съобрази и това, че

чужденецът не е подал молба за закрила незабавно след влизане в страната, а е сторил това месец по-късно, без да са налице данни за уважителни причини затова.

Поради изложеното, съдът намира, че законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил

преценка на всички обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Ето защо, съдът намира, че правилно в оспорения акт е прието за недоказано наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, бе изисквана актуална справка за ситуацията в Н.. Според данните от същата е видно че, етническите и религиозните борби са често срещани в Н.. Хиляди нигерийци са убити от сектантски и междуобщностни сблъсъци през последните две десетилетия. Етническите, регионалните и сектантските разделения често произтичат от въпроси, свързани с достъпа до земя, работни места и социално-икономическо развитие, а понякога се подхранват от политиците. В южния район на делтата на р. Н. местното недоволство, свързано с производството на петрол в района, подхранва конфликти и престъпност от десетилетия.

В справката са посочени данни за упражняване на прекомерна физическа и бойна сила от страна на официалните власти при потушаване на протести през март 2020г., както и такива за отделни атаки срещу граждански и военни цели на групировката на Б. Х. и ISIS-WA, предимно в Североизточния регион на Н..

Глобалната пандемия от COVID-19 оказва влияние върху хуманитарните операции и достъпа в Североизточна Н.. Ограниченията и на места блокирането на движението се отразяват на линиите за доставки и предоставянето на жизненоважна хуманитарна помощ. Междувременно помощници полагат усилията за повишаване на осведомеността и предотвратяване на разпространението на COVID-19, както и въвеждане на мерки за намаляване на риска - например създаване на станции за миене на ръце и изграждане на карантинни приюти.

В справката се сочи, че причините за разселване в Н. са многостранни, и често се припокриват. Бунтовническата ислямистка група Б. Х. предизвиква значително разселване в маргинализирания североизток на страната от 2014 г. насам. Конкуренцията между скотовъди/пастири и фермери предизвиква напрежение в централния регион, което кулминира в значителни нива на насилие и разселване. Дългогодишният етнически конфликт между пасторалистите от етническата група Фулани и фермерите Хауса в северозападния щат К., С. и З. също води до разселване. Наводненията също са причина за преместването на хиляди хора всяка година.

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващия,

съдът намира, че правилно в оспорения акт е прието, че в Н. има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие. При установените обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Н. към настоящия момент, правилен е и изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Изложената бежанска история, обективизирана в протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателя, не дават основание да се приеме, че е налице тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Обстоятелствата, свързани с изчезването на баща му преди повече от 15 години и на братята му отпреди две, освен че е непотвърдено, не представлява основание за предоставяне на търсената закрила. Такива не са и данните, свързани с дейността на престъпната групировка, доколкото не е установено пряко лично посегателство спрямо личността на молителя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда за неоснователна. Като такава, същата следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. Д. Ч., гражданин на Н., [дата на раждане] в [населено място], Н., гражданин на Н., по народност игбо /ибо/, по вероизповедание християнин-католик, ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 628 от 06.02.2020 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: